

เพ็ญบาย

บทที่ 59

“พี่ป้อง...!”

ชายหนุ่มถูกขาหยาบใหญ่ยันจนเซถลามาทรุดลง เขาไม่ได้สนใจตัวเองมากไปกว่าหวังใยคนที่กึ่งนั่งกึ่งนอนรวมกันอยู่ เสียงถามรื้อร่น

“คุณแก้ว พี่ซซ์ เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

ฉัตรแก้วมองสำรวจอีกฝ่ายอย่างร้อนใจ ใบหน้าซ้ำ มุมปากบวมมีคราบเลือดจากการถูกทำร้าย

“พี่ป้องเจ็บไหม ถูกจับมาได้ยังไง”

ชายหนุ่มหันไปมองกลุ่มคนแทนคำตอบ

บุษราคัมพูดอย่างเยาะหยัน

“รู้ว่ายอดรักอยู่ในอันตราย พระเอกหรือจะไม่รีบตามมาช่วย ฉันทะไรที่ที่เดียวเท่านั้น ไม่ต้องทำอะไรมากเลย”

“พี่บุษ แก้วไม่นึกเลย...” ฉัตรแก้วยังไม่วายคร่ำครวญ

อีกฝ่ายเหยียดริมฝีปาก

“ไม่นึกก็ดีแล้ว ถ้าหากนึกก็คงจะไม่มีวันนี้”

“พี่นะ...” ซซ์ซัยเรียก “เราเป็นพี่น้องกันนะครับ”

“ฉันทัดพี่ตัดน้องตั้งแต่แกพยายามจะเอาฉันทัวแล้ว”

อีกฝ่ายสะบัดเสียง

ซซ์ซัยถามว่า “พี่นะคิดว่าฆ่าเราสามคนแล้วจะเอาตัวรอดไปได้ อย่างนั้นหรือ แล้วจะไปเล่าให้คนอื่นฟังยังไง เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้มันไม่ใช่ธรรมดาเลย”

“เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ เป็นเรื่องธรรมดาที่ฉันทัวไม่ได้เกี่ยวข้องด้วย แต่เป็นพวกนายที่ฆ่าแกงกันเอง” ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงเครียดเจือเยาะหยัน “ถึงแม้ว่าจะต้องจัดการกันเล็กน้อย แต่ใครจะมาสนใจสืบสวนในเมื่อทุกคนกลายเป็นพวกฉันทัวกันหมดแล้ว แม้แต่ครอบครัวทนายความเจ้าเล่ห์จอมตะกละนั่น พอมีผลประโยชน์ร่วมนิดๆ หน่อยๆ ก็ปิดปากเงียบ”

“แต่ว่าพี่ยุทธไม่มีผลประโยชน์กับใคร พี่ยุทธต้องสงสัยแน่ๆ”

“ยุทธนาไม่เอาอนาคตมาเสียกับเรื่องนี้หรอก คนกำลังก้าวหน้า มีทั้งงานทั้งสว่น้อยสาวใหญ่มาติดใจ แล้วก็ยังเป็นหลานรักที่เชื่อฟังของพรรณงามกับยิ่งยศ เจ้านายและคนที่เขาคลุกคลีด้วยก็ไม่ใช่บริษัที่สะอาด เขาคงจะเคยชินกับการมีชีวิตอยู่กับคนบาปแล้วละ”

“แล้วคุณเสกสะละคะ คุณเสกจะยอมให้เรื่องนี้ผ่านไปเฉยๆ หรือ”

บุษราคัมหัวเราะออกมา “ถ้าเธอคิดว่าเสกสิทธิ์จะเอาชื่อเสียงของครอบครัวเขามามัวหมองกับการเข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เธอก็เข้าใจผิดแล้ว จำได้ไหมว่าผู้ชายคนนั้นไม่แตะต้องอะไรเลยเรื่องการตายของอักษฎาภรณ์ ได้แต่ปิดข่าวจะให้เรื่องเงียบอย่างเดียว”

คนฟังได้แต่นิ่งอั้น หันมองหน้ากันอย่างอับจนหนทาง

“พี่นะจะแต่งงานกับพริดาจริงๆ หรือคะ”

บุษราคัมตอบแทนว่า “ไม่เห็นจะแปลกอะไร พริดาก็สวยน่ารักดีไม่ใช่หรือ”

“ถ้าพี่บุษรักพี่นะ ทำไมจะทนให้พี่นะแต่งงานกับพริดาได้”

“เพื่องาน ฉันทัวได้ทุกอย่าง”

เธอหันไปหาชายหน้าเหลี่ยมที่ยืนอยู่ใกล้ๆ พูดว่า

“เฮ้อ... จะจัดการยังไงก็ลงมือเสียที เวลาไม่มีมาก อย่าลืมซิว่าคุณชนะชนต้องเดินทางไปเมืองนอกตอนค่ำวันนี้”

พิชुरย์หันไปหาชายฉกรรจ์ที่ตามมาด้วย สะบัดศีรษะเป็นเชิงสั่งให้ออกไปจากห้อง จะอย่างไร จำนวนพยานรู้เห็นก็ต้องถูกจำกัดให้น้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ “แล้วไปเจอกันตามทีนัด...!”

พอร่างใหญ่ของชายคนนั้นลับหายไปชั่วครู่ เขาก็ดึงปืนออกมาจากเอว ฉัตรแก้วมองชนะชนอย่างวิงวอน

“พี่นะ แก้วรักพี่นะรองมาจากแม่ของแก้ว พี่นะจะฆ่าแก้วลงเชียวหรือคะ”

“ยังจะอ่อนอีกหรือ นึกหรือว่าจะได้ผล” น้ำเสียงของบุษราคัมเยาะหยัน ซิงซิงสว่น้อยผู้ที่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าที่เคยซิงซิงแม่ของเธอ คุณกัญญาเคยทำให้อับอายขายหน้านักเมื่อทำงานอยู่ด้วยกัน ในยามนั้นเมื่อตกเป็นฝ่ายถูกกระทำ เธอแทบจะกรีดเลือดด้วยความคลั่งแค้น

ฉัตรแก้วจ้องมองใบหน้าที่คล้ายจะอ่อนไหวขึ้นอีกครั้งของพี่ชายต่างสายเลือดคนใหญ่อย่างวิงวอน

“พี่นะ... ถ้าแก้วรู้ว่าพี่นะคิดอะไรและต้องการอะไร ทำไมแก้วจะไม่ยอมสะละคะ แต่นี่แก้วไม่รู้...”

“เธอไม่ยอม...” น้ำเสียงของชายหนุ่มสะท้อนสะท้อน “จำคืนนั้นได้ไหม... เธอต่อต้านขัดขืน... ฉันทัวตั้งแต่ตอนนั้นแล้วว่าไม่มีทางที่เธอจะยอมให้มันเกิดขึ้น....”

“เพราะว่านั่นเป็นครั้งแรก แก้วตกใจ ทำอะไรไม่ถูก” หญิงสาวพรั่งพรูคำพูดด้วยน้ำตาคลอตา “แต่ว่าหลังจากนั้นเมื่อพี่นะเข้าป่าแล้วหายไป แก้วก็ได้แต่เสียใจและโทษตัวเอง แก้วคิดเสมอว่าถ้าย้อน

เวลาได้ แก้วจะยอมทุกอย่างไม่ว่าพี่น้องต้องการอะไร... แก้วจะไม่ขัดขืนเลย... จะยอมตามทุกอย่าง อย่างตามใจพี่น้อง”

ประกายตาของอีกฝ่ายหันไหว “จริงหรือ...”

“จริงค่ะ... เราเริ่มกันใหม่จะคะ... แก้วรักพี่น้องจะคะ”

“เจ็บได้แล้ว” บุษราคัมกรีดเสียง “คุณชนะชนกก็หลงพังมันอยู่ได้ เรื่องเลยมาจนถึงขนาดนี้แล้วยังจะเสียเวลาอีกทำไม...” เธอหันไปหาชายร่างใหญ่ที่ยืนหน้าเครียดอยู่ข้างๆ “พีชัวร์...!”

ชายร่างใหญ่ขยับเข้ามาทันที ใบหน้าเข้มสีหน้าเหี้ยมเกรียมทำให้ฉัตรแก้วสะท้าน แต่อาการไหวตัวคล้ายหวั่นไหวยังไม่พร้อมใจของชนะชนกจุดความหวังให้วาบขึ้น เธอกกรีดเสียง

“พี่น้อง... พี่นะเชื่อว่าบุษราคัมรักพี่น้องหรือ ผู้ชายคนนั้นไม่ใช่พี่ชายของพี่บุษสักหน่อย เขามีอะไรกันลับหลังพี่น้อง ขนาดแก้วนอนอยู่ในบ้าน เขายังทำอะไรกันเสียงดังจนแก้วได้ยินเลย”

สีหน้าของชนะชนกเหมือนได้ยินเรื่องที่คาดไม่ถึง เชื่อสนิทใจเพราะประจักษ์ถึงบทรักที่รุนแรงของหญิงสาวผู้ดูล้ำสงบบเสี้ยมผู้นี้เป็นอย่างดี เขาส่งเสียงอุทาน ประกายตาโกรธเกรี้ยววาววับหันขวับไปหาชายร่างสูงซึ่งผวาขึ้นอย่างตกใจส่งเสียงอุทาน “เฮ้ย...!” ขณะที่บุษราคัมกรีดเสียงร้องออกมาว่า

“เหลวไหล...!”

ฉัตรแก้วรู้ทันทีว่าจู่ถูกเข้าตรงจุด

“เขานึกว่าแก้วหลับ แต่ความจริงแก้วไม่ได้หลับ แก้วยังชนลุกไม่นึกเลยว่าคนเรียบร้อยอย่างพี่บุษจะทำอะไรได้ขนาดนั้น”

บุษราคัมกรีดเสียงอย่างโกรธเกรี้ยว

“หยุดพูดเดี๋ยวนี้...!!”

“พอตอนเช้าพี่บุษก็ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น บอกแค่ว่าพี่ชายแฉะมาหา....”

บุษราคัมกรีดเสียง สะบัดเบ้ที่สะพายหลังล้วงมือเข้าไปหยิบปืนกระบอกเล็กออกมา ไม่มีเสียงร้องเตือนสัณนิทเมื่อมือบางๆ ยกปืนเล็งมาที่ร่างที่กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่ตรงหน้าแล้วลั่นไกออกมาทันที

ฉัตรแก้วกรีดร้อง รู้สึกถึงร่างใหญ่ที่โถมเข้าครอบทับร่างของเธอไว้ ร่างนั้นสะท้านขึ้นเมื่อรับลูกปืนเข้าตรงๆ ไม่มีเสียงร้องเจ็บปวดนอกจากเลือดอุ่นๆ ที่ไหลลงบนร่างบางๆ ที่ถูกบดบังไว้

“พี่ป๋อง..!”

“ป๋อง..!”

ซัชชัยและฉัตรแก้วร้องพร้อมๆ กัน แม้จะตกใจแต่ก็รับรู้ถึงเสียงคำรามก้องอย่างขุ่นเคืองของชนะชนกผู้ซึ่งกลับกลายเป็นคล้ายกับระเบิดที่ถูกจุด กระโจนเข้าใส่ชายที่ยืนประจันหน้า ร่างทั้งสองหันเข้าต่อสู้กันและดูมันจะรุนแรงจริงจิ่งขึ้นทุกทีในเมื่อต่างฝ่ายต่างไม่ยอมลดราอ้อมมือ

“ไอ้คนทรยศ...!”

เสียงนั้นโกรธเกรี้ยว การต่อสู้ที่ขาดสติของคนทั้งสอง ดิ่งบุษราคัมให้ละความสนใจจากคนที่ตกเป็นเป้ากระสุน หันไปยืนตัวสั่น กรีดเสียงร้องห้ามที่ไร้ผล

“หยุด หยุดเดี๋ยวนี้ทั้งสองคน จะบ้ากันใหญ่แล้ว เลิกสู้กันเองเดี๋ยวนี้”

แต่ร่างทั้งสองยังตามราวีกันไม่หยุด

“แกหักหลังฉัน..! หลอกใช้ฉัน..!”

“ชนะชนก หยุดเดี๋ยวนี้ได้ยินไหม” บุษราคัมตะเบ็งเสียง

“ฉันหลงเชื่อ..... ทำตามพวกแกทุกอย่าง...!”

ร่างสูงใหญ่ที่แข็งแรงของพีชัวร์กลับคล้ายไม่สามารถต้านทานโครงร่างที่ได้สัดส่วนสวยงามเกินกว่าจะเป็นนักสู้ของผู้ที่คุมคลังจนควบคุมสติไว้ไม่ได้ ปืนในมือของชายหน้าเหี้ยมถูกบดกระเด็นหลุดไปขณะที่ร่างทั้งสองเข้าพัวพันฟาดกันด้วยมือและอะไรก็ตามที่หยิบฉวยขึ้นมาได้ ในเสียงหอบหายใจและเสียงคำรามสบถ่าที่ดังแข่งกับเสียงเนื้อหนังถูกฟาดครั้งแล้วครั้งเล่า พีชัวร์ซึ่งกลับอ้อมมืออย่างยินยอมกลับเป็นฝ่ายถูกกระทำ... ถอยพลางปิดป้องขณะที่ส่งเสียงเตือนสติให้อีกฝ่ายหยุดมือ ขณะที่บุษราคัม ก็ตัวสั่นกรีดเสียงร้องห้ามไม่ขาด

“ชนะชนก หยุดก่อน... หยุดเดี๋ยวนี้...”

เชลยที่ยังมีสัมปชัญญะทั้งสองต้องตื่นตะลึง ไม่นึกว่าพี่ชายผู้เป็นสุภาพบุรุษทุกอย่างก้าวจะบ้าคลั่งได้ถึงขนาดนั้น

ในที่สุดชนะชนกซึ่งเป็นฝ่ายได้เปรียบมาตลอด ก็ใช้เก้าอี้ฟาดชายร่างใหญ่จนชวดเซ แล้วถลาเข้าคว้าปืนที่หล่นอยู่ เขากำกระชับมันหันขวับกลับมาด้วยท่าทีที่บอกให้รู้ว่าตั้งใจจะใช้มันกับอีกฝ่ายให้ถึงที่สุด ทว่าเสียงปืนที่ดังจากมือบุษราคัมทำให้ร่างของชายหนุ่มสะท้านเอือกสีหน้าก็เจ็บปวดถึงนึกไม่ถึงหันมองหญิงผู้ถือปืน ร่างสูงทรุดล้มลงช้าๆ เมื่อเจ้าตัวพยายามฝืนไว้อย่างเต็มที่

ฉัตรแก้วกรีดเสียงร้อง บุษราคัมที่ถือปืนค้างได้แต่ตกตะลึงกับการกระทำของตัวเอง โยนปืนในมือทิ้ง

“อะไร นี่เธอทำอะไร” ชายหน้าเหี้ยมยื่นกายขึ้นมาจากพื้น

“ก็เขาจะยิงเธอ...” เธอตัวสั่นกรีดร้องโหยหวน “เขาจะฆ่าเธอ

แล้วจะให้ฉันทำยังไง...”

พิศุรีย์ ผลักร่างเล็กจนเซตกลงไปอย่างขุ่นเคือง “บัดซบที่สุด ดูซิว่าแผนการที่ทำกันมาเป็นปีๆ เสียหมดในพริบตา เธอมันสิ้นคิด...!”

“แต่เขาจะยิงเธอ... ฉันแค่จะหยุดเขาเท่านั้น...” อีกฝ่ายได้แต่ร้องไห้ เพิ่งสำนึกรู้ว่าสิ่งที่รอคอยมานานได้สลายลงในชั่วพริบตาเดียว ของความลึ้มตัวจริงๆ

“ยิงฉันยังไงก็ไม่ถึงตาย” ปรกาศตาคนพูดคุโชน “ชนะชนมันบ้าเป็นพักๆ เธอก็รู้อยู่แล้ว ให้มันระบายอารมณ์กับฉันแล้วทุกอย่างก็เรียบร้อยเอง แล้วดูซิว่าตอนนี้จะแก้ไขอะไรได้อีก”

บุษราคัมได้แต่ร้องไห้เนื้อตัวสั่นเทาขณะที่ร่างใหญ่ลุกไปยื่นค้ำร่างที่นอนจมกองเลือด ใช้เท้าเขี่ยมองสำรวจตรวจตรา ปรกาศตาของชายหนุ่มที่นอนแตกพรา ลมหายใจอ่อนลงทุกที

เขาคว่าปืนในมือชายหนุ่มขึ้นมาเหน็บเอาไว้ หันกลับมาหาบุษราคัม “มันใกล้ตายแล้ว ยังไงๆ ก็ไม่รอดแน่ๆ”

ฉัตรแก้วร้องไห้มองร่างของพี่ชายคนโตพลางส่งเสียงร้องเรียกเหมือนจะขาดใจ “พี่นะ... พี่นะ อย่าตายนะ...” ร่างที่ไร้สติของปองพลยังคว้าทับอยู่บนร่างของเธอ เลือดอุ่นๆ ไหลซึมผ่านเสื้อสัมผัสเนื้อหนัง ขณะที่ซัชชัชตะเกียกตะกายลุกขึ้นอย่างยากลำบาก

“เราจะทำยังไงกันดี” สาวใหญ่พึมพำเสียงสะท้อนเนื้อตัวสั่นเทา

“เธอก็บอกฉันมาสิ” พิศุรีย์ตวาดอย่างเสียดสี

“เราต้องหนี.....!”

“ใช่ซิ ถ้าไม่หนีแล้วจะทำยังไง แต่เราจะต้องมีเงิน... อย่างน้อยก็ต้องพอจ่ายให้ไอ้พวกโจรที่รับใช้เราไม่อย่างนั้นพวกมันเอาเราตายแน่”

“ฉันไม่มีเงินสดมากนักหรอก ตอนนี้ก็ไม่รู้ว่าจะไปหาจากที่ไหน”

ร่างใหญ่ที่งุ่นง่านหันมาหาฉัตรแก้ว “นี่นี่ต้องหาเงินสดได้หลายล้านแน่ๆ”

ฉัตรแก้วระล่ำระลักพูดว่า “เราต้องพาคนเจ็บไปรักษา...”

“ได้ซิ แต่ว่าเธอจะต้องมากับฉัน เอาเงินให้ฉัน แล้วฉันจะปล่อยพวกมัน”

“พี่ปองเลือดไหลใหญ่แล้ว.....”

“งั้นเธอก็ต้องรีบหน่อยละ”

“แล้วคนพวกนี้ล่ะ” บุษราคัมร้องถาม

“เธอไปรอที่รถกับหนังหนูนี่ก่อน ฉันจะจัดการพวกมันเอง”

ร่างใหญ่กระซากร่างที่ไร้สติของปองพลออกไป ดึงฉัตรแก้วขึ้นมาจากพื้น ร่างเล็กๆ ชวนเชจนมือหยาบใหญ่ต้องออกแรงหิ้วไว้

เธอน้ำตาร่วงเรียก “พี่นะ...” เมื่อถูกลากผ่านร่างของชนะชนไปที่ประตู ยังเห็นปรกาศตาร้าวรานในใบหน้าที่เคลื่อนไหวของพี่ชาย ขณะที่มองตามเธอ

บุษราคัมเดินโซเซรั้งท้าย ทว่ายังไม่ทันจะพ้นประตู เสียงปืนที่ดังขึ้นอีกครั้งทำให้สาวใหญ่สะดุ้งทั้งตัว กรีดเสียงร้องลั่น

ร่างของพิศุรีย์ที่กำลังจะพ้นประตูสะท้อนเสียงเหือก หันกลับมามองด้วยอาการชวดเซเจ็บปวดระคนงงงัน ปืนของบุษราคัมที่ถูกโยนทิ้งเพราะความตกใจ ในบัดนี้อยู่ในมือที่อ่อนแรงของชายหนุ่มที่นอนจมกองเลือด แม้สีหน้าของเขาเผือดซีด ปรกาศตาแตกพรา แต่ว่ายังไม่คลายความกระด้างมุ่งมั่น

มือได้รูปสวยที่ยังแผ่พลังเบนซำๆ มุมปากของชนะชนคล้ายขมวดด้วยรอยยิ้มของผู้ชนะเมื่อลั่นกระสุนอีกครั้ง

มีเสียงร้องเมื่อสีหน้าของบุษราคัมบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด ดวงตาเบิกโพลงจ้องมองอีกฝ่ายก่อนจะล้มลงซำๆ ฉัตรแก้วได้แต่ยึดประตูพุงกายไว้ เธอเห็นสีหน้าที่คล้ายจะยิ้มของพี่ชายคนโต..... ก่อนที่มีมือที่ถือปืนจะตกลงข้างกาย หลังจากเหือกสุดท้ายของการแก้แค้น

ใบหน้าที่มคายสะอาดสะอาดอันวางอยู่บนหมอน เปลือกตาปิดสนิท ร่างใหญ่ในชุดผู้ช่วยถูกเชื่อมกับเครื่องช่วยชีวิตนานา หลังจากการผ่าตัด ชายหนุ่มยังไม่ฟื้นคืนสติและยังต้องได้รับการดูแลอย่างใกล้ชิดในห้องผู้ป่วยวิกฤต.....

ซัชชัชพาภรรยาและคุณปราณีตามมาสมทบ กระซิบปลอบว่า

“นายปองปลอดภัยแล้ว แก้วกลับบ้านไปพักผ่อนเถอะ”

“แก้วอยากพูดกับพี่ปอง อยากจะขอโทษที่เคยเข้าใจผิด”

“นายปองไม่ถือโทษโกรธแก้วหรอก พี่รู้ดี”

ดวงตาของหญิงสาววาบด้วยน้ำตา “เขาทำอย่างนั้นทำไม... เอาตัวรับกระสุนแทนแก้ว...”

“เขารักแก้ว...”

“พี่ซัชรู้ได้ยังไง”

“พี่รู้ซิ รู้มานานแล้ว”

เธอเกาะกุม บางครั้งแนบใบหน้ากับมือที่เคยอบอุ่นเต็มไปด้วยพลังของคนที่ไม่รู้ตัว “ถ้าพี่ปองตื่น แก้วอยากจะเป็นคนแรกที่ได้พูดด้วย”

“กลับบ้านไปพักผ่อนเถอะ เมื่อวานก็นั่งเฝ้าทั้งวัน ไหนจะห่างทางนี้ ไหนจะงานศพพี่นะ ประเดี๋ยวก็ต้องหามเข้าโรงพยาบาลอีกคนหนึ่งหรอก”

ชื่อชนะชนทำให้หญิงสาวต้องซบหน้าตาอีกครั้ง

“แก้วไม่ออกไปงานพีณะเลย สงสารหนูตาด้วย เอาแต่ร้องไห้”
 “หนูตายังเด็ก แรกๆ ก็เสียใจมากอย่างนี้แต่ไม่นานก็จะลืม”
 เธอสำหน้า “แก้วเสียใจจนร้องไห้ไม่ออกแล้ว พีณะตายแล้ว
 ตายอีก แต่คราวนี้ไม่มีวันจะกลับมาอีกแล้วจริงๆ”
 ชัชชัชถอนใจ จับศีรษะเธอไปกอดอย่างปลอบ

ในวันต่อมา ร่างสวยสมส่วนสะดุดตาในเครื่องแต่งกายล่อแหลม
 เสียดสายเดี่ยวและกางเกงเอวต่ำอวดช่วงหน้าท้องของสองสาวที่เดินสวน
 เข้ามาทำให้หญิงสาวหยุดชะงัก รสรินและรุ่งนภาเองก็ชะงักไปเหมือนกัน
 ต่างคนต่างมองหน้า แล้วสองสาวซึ่งมีสีหน้าเจื่อนจางลงก็เป็นฝ่ายหลบตา
 เดินเข้าไปสมทบกับกลุ่ม

ฉัตรแก้วมองตาม คนทั้งหมดเข้ากันเป็นกลุ่มก้อนอย่างไร้ความ
 แปลกแยก คุณปราณีถึงจะรักเอ็นดูฉัตรแก้ว แต่ก็มีท่าทีคล้ายขีดเส้น
 แบ่งกัน เธอคงไม่อาจยอมรับฉัตรแก้วในฐานะอื่นนอกเหนือไปจาก
 คุณหนูแก้วผู้สูงส่งเกินกว่าจะแตะต้อง

แม้เธอมองหญิงสาวอย่างอ่อนโยน แต่สีหน้าท่าทียังคงแปลกแยก
 แบ่งชั้น “กลับไปพักเถอะนะคะคุณแก้ว คุณหนูยังมีเรื่องต้องทำอีกมาก
 ส่วนทางนี้เราจัดการกันเองได้ แม่รสรินก็อยู่ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกค่ะ”

ต่อหน้ามารดา ปองพลปฏิบัติต่อเธออย่างสุภาพเรียบร้อยเสมอ
 ฉัตรแก้วรู้มาก่อนว่าใครเป็นคนคอยเตือนเขาว่า
 “อย่าคิดเด็ดดอกฟ้า”

รสรินและรุ่งนภา กลับรวมอยู่ในกลุ่มอย่างสนิทสนม คุณปราณี
 เคยเลี้ยงดูรสรินซึ่งเป็นเด็กเพื่อนบ้านที่ขาดความอบอุ่นอย่างลูกหลาน
 ความรักเอ็นดูและผูกพันวางรากที่หนาแน่น จะอย่างไรก็ให้อภัยได้
 เสมอ ทั้งเธอยังไม่เคยรู้ว่าหญิงสาวผู้นี้แอบไปมีความสัมพันธ์ตีนลึก
 เท้าโตกับเสกสิทธิ์ คิดแต่ว่าฉัตรแก้วเข้ามาเป็นตัวปัญหาให้คู่รักผิดใจ
 กันและทำให้ลูกชายต้องเดือดร้อนจนแทบจะเสียชีวิต

รสรินและคุณปราณีโอบกอดกัน พุดกันอยู่เป็นครู่ก็กอดกัน
 ร้องไห้ ฉัตรแก้วต้องเมินหน้าหนีด้วยความรู้สึกแสบใจ.....

งานศพของชนะชน งานในสำนักงาน แล้วยังมารดาที่แม่
 อากาศจะดีขึ้นแต่ก็ต้องการเธอเป็นน้ำหล่อเลี้ยงชีวิตทำให้ฉัตรแก้วแทบ
 ไม่มีเวลาเป็นของตัวเอง เมื่อใดที่มาโรงพยาบาล สีหน้าของคนที
 แวดล้อมปองพลทำให้เธอหายใจไม่สะดวก ไม่รู้ว่ากรรมเวรอันใด
 เธอจึงมักจะมาถึงในเวลาที่เขาหลับหรือไม่เช่นนั้นก็มีผู้คนรุมล้อมอยู่กับ
 พร้อมหน้า

ฉัตรแก้วเกลียดสายตาของสองสาวที่คล้ายเป็นศัตรูหัวใจยิ่งนัก

ชายหนุ่มอาการดีขึ้นอย่างรวดเร็วจนได้ย้ายออกจากห้องคนไข้
 วิกฤต ในวันที่เธอมาถึงโรงพยาบาลพร้อมกับเสกสิทธิ์ผู้ซึ่งแสดงความ
 ต้องการที่จะมาพบเพื่อขอใจชายหนุ่มที่ได้ช่วยชีวิตฉัตรแก้วไว้
 ห้องพักรักษาตัวที่มีเสียงพุดคุยคึกคักเงียบลงในทันใด ร่างที่เดิน
 ตามกันเข้าประตูมาทำให้คนที่นั่งอยู่ก่อนมีสีหน้าเผือดไปตามกัน
 รสรินหน้าเจื่อนที่หนุ่มใหญ่ไม่ได้พูดอะไรมากนอกจากกล่าวทักทาย
 อย่างห่างเหินก่อนจะมองเมินไปราวกับไม่เคยรู้จักกันมาก่อน

เขาวางมือไว้ที่เอวฉัตรแก้วเมื่อพาเดินมาที่เตียง

ปองพลเองแม้จะมองหญิงสาวอย่างอ่อนโยนแต่ก็เคร่งขรึมห่าง
 เห็น ท่าทีที่พุดคุยกันเป็นแบบแผนของมารยาทอย่างยิ่ง
 เสียงทักทายพุดคุยของหนุ่มใหญ่ผู้มีอิทธิพล ำเรียงเป็นกันเอง
 อย่างคนที่เคยชินต่อการออกสังคม ฉัตรแก้วได้แต่ผินย้ม พุดเสียงแผ่ว
 กับคนเจ็บว่า

“แก้วมาเยี่ยมหลายครั้งแล้ว แต่พี่ปองหลับก็เลยไม่ได้คุยกัน”

ประกายตาชายหนุ่มหม่นมัวเคร่งขรึม “ครับ ผมรู้แล้ว”

“คุณเสกอยากจะมาขอขอบคุณพี่ปองที่ช่วยแก้ว”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ” ชายหนุ่มสบตาหนุ่มใหญ่พลางยิ้มขรึม
 “ยังไงๆ ผมก็ต้องทำอย่างนั้นอยู่แล้ว”

ประกายตาของหญิงสาววาบขึ้นด้วยความรู้สึกหวั่นไหว คำถาม
 หยุดอยู่ที่ริมฝีปาก และดูเหมือนชายหนุ่มจะเข้าใจ เสียงพุดต่อแม่
 อ่อนโยน แต่แว่ชัดเจอนหัวใจเธอเป็นอย่างยิ่ง

“ไม่ว่าจะเป็นคุณแก้วหรือใครก็ตาม”

สีหน้าเธอเจื่อนจาง มีอบางๆ ที่เอื้อมมารอจะสัมผัสมือเขา หด
 กลับไปอย่างผิดหวัง

เสกสิทธิ์หัวเราะเสียงดัง “ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม...!? เอาตัวรับ
 กระสุนแทนนี่นะ..? มันไม่ธรรมดาเลยนะคุณ”

“ผมดีใจที่คุณแก้วปลอดภัย” ประกายตาของเขาอ่อนโยน

ฉัตรแก้วสีหน้าสลดมองพื้น เสกสิทธิ์โอบไหล่บางเข้ามาชิด

“แม่จอมยุ่งคนนี้อยู่ใกล้ใครคนนั้นเป็นต้องเจ็บ ไม่เจ็บตัวก็
 เจ็บหัวใจ”

ชายหนุ่มยิ้มขมขื่น

เขาเองกำลังเจ็บอยู่ทั้งสองอย่าง.....